

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Qui fuerunt Ecclesiastici scriptores. Cap. VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EUSEBII HISTORIAE

propter grauitatem & modestiam, tum propter diuinam & sapientia præcepta institutaque, sola esset apud omnes & auctoritate potita, & summa amplitudine præstare iudicata: sic ut nemo ex illo tempore hæctenus turpem aliquam dedecoris maculam fidei nostræ auderet inferre: nec ullam talem ignominiam importare, quali illis, qui contra nos iam pridem nefariè coniuressent, uti volupe fuisset.

Qui fuerunt Ecclesiastici scriptores. CAP. VIII.

Iisdem temporibus ipsa veritas, complures eius defensores & patronos in lucem protulit: qui quidem non ratione solùm & refutatione scriptis minime prodita, sed etiam certis demonstrationibus literarum monumentis mandatis, contra impias errorum prauitates strenuè pugnaverunt. Ex quorum numero fuit Hegesippus, vir propter doctrinam præstantiam in luce atque in hominum notitia versatus: cuius testimoniis iam antea, dum res nonnullas Apostolorum temporibus gestas, ab eoque scriptis traditas commemorabamus, sæpius vsi sumus. Ille enim sinceram & minime fucatam Apostolicam prædicationis traditionem, quinque libris, illo quidem scribendi genere maxime simplici & summissio, literis persequi aggrediens, tempus, quo ipse floruit, apertè indicat, idque in ipso operis sui exordio, ubi de his, qui in initio idola erigere, statuereque cœperat, sic scribit. Quo illis (inquit) plus haberetur honoris, sepulchra monumentaque vacua, atque adeo templa exædificarunt, sicut adhuc faciunt. In quorum numerum refertur Antinous, Seruus atriensis Adriani Cæsaris. Ad cuius honorem celebrantur certamina, quæ Antinoia dicuntur: quæ etiam hac nostra ætate sunt. Etenim Adrianus ciuitatem extruxerat eius nomine nuncupatam, Antinouum, & rates etiã ac sacerdotes ad eum colendum constituerat. Eodem ferè tempore vixit Iustinus, verè ac diuinæ philosophiæ fautor maximus, qui quidem adhuc in gentiliu scriptis & humaniore literatūra sedulo seipsum exercebat. Ille in Apologia, pro Christiana religione ad Antoninum de tempore illo ita scribit. Non alienum ratione putamus, si in hoc sermone etiam Antinoi, qui modo penè vixerit, mentionem fecerimus: quæ omnes ut Deum pro-

*Vide
Chro. Eu
Eusebij.
Iusti fol.
146. li. 6.*

pter metū ab imperatore illis incussum, venerari coacti
 sunt, idq; cū pro certo cognoscerent, quisnā esset, vnde,
 & quo loco natus. Idē scriptor, de bello id tēporis cōtra
 Iudæos suscepto mentionē faciens, ista tradit. In hoc Iu-
 daico bello, quod iam geritur, Barchochebas, qui Iudæis
 author fuit, vt ab imperio Rom. deficerēt, Christianos
 solos, si non Christū denegent, maledictisq; figāt, iubet
 ad graua supplicia abduci. Quo quidē tempore idē Iu- *Iust. fol.*
 stinus narrat se nō temere quidē & inconsultō, sed con- *146.*
 sideratē & iudicio quodā à Græcorum Philosophiæ stu-
 dio ad verā pietatē se ipsum transtulisse. Sic de ea re scri-
 bens: Ipse equidē Platonis præceptis & institutis admo-
 dum oblectatus, cū & audirē Christianos ignominis ap-
 petitos, & non ad mortē solum, sed etiā ad ea quæ putan-
 tur itidem permultū terroris hominū mētibus iniicere,
 quā viriliter & aīo excelso graderētur, oculis cernerē,
 sic cogitabam, non posse fieri, vt tales vel vitiorum ma-
 culis se cōtaminarent, vel voluptatum illecebris vlla ex
 parte caperentur. Nam quis voluptatis blanditiis dedi-
 tus, quis in omnē intemperantiā effusus, quis humanę car-
 nis cōmesturam deliciarū loco statuens, poterit mortem
 amplexari, quō illis, quibus se obstrinxerit, cupiditatib⁹,
 omninō priuetur? An non potius omni conatu labora-
 uerit, vt vitā, qua hic fruitur, perpetuo degat? an nō ma-
 gistratus, si quid forte admiserit sceleris celauerit? nedū
 seipsum tam crudeliter interficiendū prodiderit? Est præ-
 terea apud eundē authorem, Adrianum à Serennio Gra-
 niano, præfecto illustrissimo, literas pro Christianis ac-
 cepisse, quæ istam cōplectebantur sentētiam: sibi iniquū
 videri, Christianos nullo obiecto crimine, indictaq; cau-
 sa, quō populi acclamationibus satisfiat, neci dare: atque
 Adrianū deinde Minutio Fundano, Asiæ Procōsuli, re-
 scripsisse: præcepisseq;, vt neminē Christianū abiq; iusto
 crimine intentato, & accusatione recte vereq; ad ipsum
 delata, morte mulctaret. Cuius epistolæ exēplar Latino
 sermone vt erat, seruatū, Iustinus in Apologia sua ponit.
 Ante cuius initium ista ad eundem præfatur. Etsi ex epi-
 stola patris tui Adriani Cæsaris, maximi & illustrissimi
 principis, possumus iure repetere, vt iudicia de Christia-
 nis,

EVSEBII HISTORIAE

nis (sicut postulauimus) mandes ex æquitate fieri. Illud tamen non tam postulauimus, quòd ab Adriano præceptū sit, quā quod pro certo intelligimus, illud ipsum quod a nobis postulatū est, iustum æquūq; existere. Ac quò certius cognoscas, hoc nos verè commemorare, epistolæ Adriani exemplar subiūximus: Quod quidē ita se habet.

Epistola Adriani, ne quis Christianorum, indicta causa pellatur.
CAP. IX.

*Adriani
epistola
pro Christi-
anīs.*

MInutio Fundano S. Epistolam à Serennio Granniano viro præstantissimo, in cuius locum tu ipse surrogatus es, scriptam accepi. Atque mihi sanè videtur res causaq; non sine accurata inquisitione prætermitterèda: ne tum homines Christiani magnopere conturbentur, tum calumniatoribus, sceleris in eos admittèdi facultas præbeat. Quod si homines prouinciales, pro sua postulatione, quicq; verè ac manifesto afferre affirmareq; contra Christianos poterunt, quò pro tribunali, iusto iudicio conuincantur, eo se solum conuertant, eò spectent. Verum vt multitudinis solum petitionibus clamoribusq; morte mulctentur, nullo modo permitto. Imò vero multo magis par est, si quis cuiquā crimen velit intendere, vt tu de illo diligenter decernas: & si à quoquā Christiani homines in iudicium vocètur, ostendanturq; aliquid contra leges designasse, tu ita prout criminis ratio, & modus, postulat decidas statuasq;. At meherculè, si quispiam quò eos calumnetur, istud tentauerit, tu eiusmodi hominem, pro nequitia & crudelitate seuerè coarguito: atq; adeò, sedulò prospicito, vt debitas pœnas luat. Hæc de Adriani epistolæ exemplari.

Quinam sub Antonino, Romanorum & Alexandrinorum episcopi fuerint, & de eiusdem temporum Hæresiarchis.

CAP. X.

Postquā Adrianus, vigesimo primo anno imperij sui, vitam naturæ debitam reddiderat, Antoninus cognomèto Pius Reip. Romanæ gubernacula suscipit. Delesphoro vero, primo huius imperij anno, vndecimo autem sui ministerij completo, ex hac luce migrante, Hygino Pontificatus ecclesiæ Romanæ sorte obuenit. Verum